

do prozatímního vnuceného pachtu legionářům nebo sdružením legionářů. V důsledku těchto předpisů byl státní pozemkový úřad oprávněn po 31. prosinci 1920 přidělit půdu do prozatímního pachtu v Čechách pouze osobám anebo sdružením posléz zmíněným.

Přidělil-li však žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím dne 2. února 1921, tedy po 31. prosinci 1920 vydaným, 2 ha půdy do prozatímního pachtu »pro občany v B.«, aniž uvedl, o které jednotlivé občany jde, kterážto okolnost také ze spisů jednacích není patrna, odporuje výrok tento shora citovaným normám a bylo jej proto dle § 7 zák. o správ. soudě jako nezákonný zrušiti.

Č. 911.

Ústavní práva politická: * Ukládajíc zdejšímu státnímu občanu poplatek za povolení usaditi se v jejím obvodu. obmezuje obec volné stěhovací právo občana toho a jest její výrok pro nedostatek zákonného podkladu k uložení dávky té nezákonný.

(Nález ze dne 28. června 1921 č. 7635.)

Věc: Zikmund F. v Bratislavě proti městskému správnímu výboru v Bratislavě o poplatek za usídlení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti stěžovatelově o povolení usídliti se v obvodu města Bratislavy rozhodla městská rada tamže dne —, že povolení to mu uděluje na základě § 9 zák. čl. XXII. z roku 1886, složí-li do městské pokladny poplatek 1000 K. Odvolání, namítající nepřiměřenost poplatku toho a domáhající se jeho slevy, zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím z důvodů I. instance.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Jak patrné ze správních spisů i z naříkaného rozhodnutí, jde o poplatek za usídlení v obci na základě ohlášení učiněného podle § 9 zák. čl. XXII. z roku 1886.

Podle předpisu toho má však každý státní občan právo usaditi se v kterékoli obci a vychází tudíž zákon zřejmě ze zásady práva volného stěhování občanů uvnitř státního území, uznané výslovně také v § 108 zák. ze dne 29. února 1920 č. 121 sb. z. a n. (ústavní listina Československé republiky). Tomu nasvědčuje i ustanovení další, jímž uloženo jest tomu, kdo se v některé obci chce usaditi, pouze, aby úmysl svůj o z n á m i l, nikoli tedy, aby o povolení k usídlení žádal; obec smí se usídlení tomu opřít pouze z určitých, zákonem taxativně uvedených důvodů a jinak činnost její v této věci omezena jest pouze na to, že vydá vysvědčení, že úmysl usídliti se v jejím obvodu byl jí oznámen.

Jiného obmezení tohoto volného stěhovacího práva zákon nezná mimo případy zde nerozhodné, pokud by totiž šlo o speciální, pro určitou obec zvláště vyslovené opatření z důvodů bytové nouze. Zejména nezná zákon

obmezení či stížení práva toho tím, že by obec byla oprávněna ukládati osobě, jež práva toho chce použiti a vykonati je, za to ve svůj prospěch nějaký poplatek, jak to výslovně připouští § 14 cit. zák. článku, avšak pouze v případě, jde-li o přijetí do obecního svazku ať výslovným udělením domovské příslušnosti, ať uznáním, že nabyta byla po rozumu § 10. Pouze v tomto případě dán jest tudíž oné dávce nejen zákonný podklad, jehož pro každou veřejnou dávku jest třeba, nýbrž upravena jest i dalším opatřením, že ohledně její výše jest pořídití statut, schválený příslušnou vrchností.

Jestliže tudíž obec tato rozšířila právo přiznané jí v § 14 pouze pro určitý účel a případ, totiž pro udělení či uznání domovské příslušnosti, v ten způsob, že užívá ho i pro případ jiný, při pouhém usídlení, nejen že nenalézá její postup opory v zákoně, nýbrž odporuje přímo jeho intencím a zásadě volného stěhovacího práva v něm jasně vyslovené. Tento nedostatek nemůže však býti nahrazen ani tím, že obec na dávce té se usnesla, ani tím, že usnesení tomu dostalo se schválení ministrem Československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska, neboť platnost a účinnost onoho usnesení závisí od toho, že nepřekročila mezí právním řádem jí vytčených a schválení usnesení takového úřadem vyšším nenahraňuje zákonné normy, jež jedině může býti základem pro veřejnou dávku obmezující a stěžující právo občana zákonem výslovně mu přiznané.

Postrádá tedy statut, o nějž úřady svůj výrok opřely, zákonného podkladu a jest tudíž uložení dávky té samo o sobě nezákonným, pročez bylo naříkané rozhodnutí, proti němuž stěžovatel, jak z obsahu stížnosti ve spojení s jeho přednesením ve správním řízení patrné, brojí netoliko ohledně výše vyměřeného poplatku, nýbrž proti uložení vůbec, zrušiti podle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 912.

Policejní záležitosti: * Ke skutkové podstatě přestupku § 1 nař. ze dne 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n. netřeba úmyslu, nýbrž stačí i pouhé zaviněné opomenutí.

(Nález ze dne 28. června 1921 č. 8297.)

Prejudikatura: nál. č. 183 a 644.

Věc: Václav Š. v K. proti zemské politické správě v Praze stran odsouzení pro nedovolené semletí obilí a proti ministerstvu pro zásobování lidu (zast. min. radou Drem V. Režným) stran prohlášení obilí za propadlé.

Výrok: Stížnost do rozhodnutí zemské politické správy se zamítá jako bezdůvodná; stížnost do rozhodnutí ministerstva pro zásobování lidu odmítá se jako nepřípustná.

Důvody: Trestním nálezem okresní politické správy z — byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 1 nař. z 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že dne 14. února 1920 zaslal do mlýna